

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 35 VELIKA NOČ 2005 Št.1

ZAPOJ VESELO O KRISTJAN, VESELJA TVOJEGA JE DAN !

Velika noč stopa v naše življenje kot praznik veselja in upanja, kot dan, ki ga brez osebne močne vere ne moremo prav razumeti. Kristusova zmaga nad smrtjo je žarek sreče za vse ponižane in razžaljene, kot bi se izrazil naš veliki pisatelj Ivan Cankar, je upanje za vse trpeče ljudi po vsem svetu. A ne le zanje, tudi za nas, ki smo s krstom stopili na pot vere, je to dan, ki ga je naredil Gospod.

Pomislimo na naše slovensko velikonočno jutro. Zgodaj zjutraj, ko je še napol tema, se odpravimo na pot do domače župnijske cerkve, kamor odhajamo kot žene iz evangelija, da bi ob bližini Kristusovega groba, začutili moč njegovega vstajenja. Okrog nas vse žari od nove pomladi, ki se prebuja v mladem jutru. Duhovnik vzame iz Božjega groba monštranco, odgrne tančico na njej, se obrne k ljudem in jim oznani: » ALELUJA, Zveličar naš je vstal iz groba, vesel prepevaj, o kristjan...« . Radostno se oglasijo zvonovi, bandera zavihrajo v pomladnem vetru in ljudstvo se odpravi na pot za Vstalim Gospodom. Šele sedaj se srca prebudijo, zavriskajo od sreče in v prsih zaigra plamen upanja: ODREŠENI SMO S TRPLJENJEM, S SMRTJO IN VSTAJENJEM KRISTUSA, KI JE ZA NAS PREMAGAL GREH IN SMRT IN VSTAL V NOVO ŽIVLJENJE. Slovensko Božje ljudstvo zavriska in zapoje iz vse duše in iz vsega srca: » Vstal je Kristus Aleluja, vstali bomo tudi mi, vsi zapojmo Aleluja tudi Božji Materi.«

Ta pot vsakega med nami vodi od Velikega Petka do Velikonočne nedelje. To je pot človeškega življenja, ki ni vedno z rožicami postlana, ki je včasih polna bolečine, osamljenosti, razočaranj in večnega iskanja smisla življenja. A s predano, živo vero v srcu nas pripelje do VSTALEGA, ki pravi: » Mir vam bodi!« Tudi misijonarju ob tem največjem dogodku v človeški zgodovini zaigra srce in zato radostno obhaja Velikonočno skrivnost med ljudstvom, h kateremu je poslan. V mislih in molitvah pa je na ta sveti dan posebej povezan z domovino, s svojimi domačimi, prijatelji in znanci. Lahko rečem z vami vsemi, ki mu, kot žena Veronika Jezusu, z dobroto brišete potne kaplje z obraza ali kot preprosti kmet Simon, ki ga velikodušno podpira z dobrimi deli, ko mu pomaga nositi Kristusov in njegov križ.

Slovenski misijonarji v Malawiju in Zambiji vam želimo Veselo veliko noč v upanju, da Vstali te dni skrivnostno vstopa skozi vrata vašega srca in vam pravi: » Mir vam bodi!« Dragi prijatelji, dragi dobrotniki, ostanimo še naprej povezani z molitvijo in dobrimi deli. Naj nas in vas v izvrševanju krščanske dobrote in ljubezni podpira moč Sv. Duha, ki ga Kristus ob svojem vstajenju velikodušno pošilja med svoje apostole in učence.

Veselo Veliko noč vam iz srca želimo slovenski misijonarji
v Zambiji in Malawiju

ČASTITLJIVA OBLETNICA

V tej velikonočni številki bi vam radi predstavili nekaj drobcev iz življenja in dela naših slovenskih jezuitskih misijonarjev v Zambiji in Malawiju, ki bodo letos skupaj z njihovim generalom p. Petrom-Hans Kolvenbachom, ki načrtuje obisk v teh dveh državah. S sobrati misijonarji, ki prihajajo iz številnih dežel, bo praznoval 100 letnico prihoda jezuitov v ta predel Afrike. Prvi misijonarji jezuiti so prišli iz Francije, nato Poljaki, Irci, Američani in Hrvatje. In za njimi še drugi. Tudi močna skupina Slovencev.

Kaj je pomenil приход slovenskih misijonarjev v Zambijo pred davnimi leti je razvidno šele danes, ko občudujemo župnijske postojanke v Katondwe, Mumbwi, Nangomi, Nampundwe in potem pet čudovitih centrov duhovnosti v mestu Lusaka: Matero, Kizito, Lilanda, Chunga, Chelston. Božja previdnost je poslala te marljive slovenske fante, da so z veliko žlico zajeli darove Svetega Duha in pomagali graditi živo občestvo matere Cerkve v Zambiji in Malawiju. Božja Previdnost je v srcu Evrope izbrala majhen narod, da izmed sebe poišče pogumne, plemenite in za Božje delo pripravljene mlade ljudi, da bodo ponesli luč prave vere v vroče srce Afrike. A ne le vere, tudi omiko in napredek. In to delajo še danes. Lep primer takšnega zagnanega dela je Nangoma. Ta misijonska postojanka je bila zamisel enega samega človeka, p. Stankota iz Kovorja, ki je kot dober kmet zavihal rokave, se prekrižal in začel dobrih 100 km iz Lusake graditi sredi prave divjine pravo pravcato mesto v veselje Bogu in ljudem. Bogu hvala vekomaj!

Te spodbudne misli nam je napisal p **Radko Rudež**, naš pojoči misijonar, ki nas je razveselil še z nekaj drugimi spodbudnimi novicami iz svoje misijonske postojanke. Svojih 83 let ne čuti. Poln je mladostne svežine in kot kaplan deluje na najstarejši misijonski postojanki v Kasisiju, kjer je veliko obdelovalne zemlje. Tam stoji ena najboljših kmetijskih šol v državi. Na noge jo je postavil jezuitski brat iz Kanade. Drugi ponos misijona je Srednja šola za dekleta, ki jo vodijo redovnice. Ob šoli imajo tudi noviciat. Samo lani so vanj sprejele več kot 20 novink. V šoli, ki slovi daleč naokrog, se izobražuje preko 300 deklet. Po končanem izobraževanju zelo hitro najdejo zaposlitev. Poljske redovnice so v župniji ustanovile tudi sirotišnico » Naš dom«. V tem čudežno lepem okolju, polnem najrazličnejšega cvetja skrbijo za 240 sirot, od dojenčkov pa do tistih, ki končujejo osnovnošolsko izobrazbo. Redovnicam pomagajo domača dekleta, ki se ob delu marsikaj naučijo. Trenutno jih je kar 50. Radko jih obiskuje dvakrat tedensko, zanje mašuje, moli in poje ter se veseli življenja. Takole je zapisal: » Veliko časa posvetimo petju, pojemo cerkvene in posvetne pesmi, zelo veliko slovenskih napevov. Za praznik Jezusovega rojstva sem otroke naučil preko 20 slovenskih božičnih pesmi: Poslušajte vsi ljudje, Hej pastirčki, Rajske strune, Glej zvezdice božje... Kako vse to lepo zveni iz otroških src! Zelo blizu jim je naša slovenska melodija. Prav narodne pesmi imajo najrajši. Pesem »Zabučale gore«, je prava uspešnica. Kako lepo ti petletna deklica zapoje: Moja mlada leta, niso užila sveta... Oko se mi zarosi, ko zaslišim tisto znano: V dolinci prijetni je ljubi moj dom... Res, rad sem s svojimi ovčicami in jim preko pesmi vlivam veselje do življenja.«

Eden od naših misijonarjev za Veliko noč takole razmišlja:

»Čeprav je pri nas deževna doba, je prav prijetno toplo in velikokrat sončno. Vse je v bujnem razcvetu, tokrat je bilo ravno prav dežja, da je zemlja pokazala vso

razkošnost barv in oblik življenja. Ko zjutraj stopim na prag misijonske hiše, že zagledam na bližnjem drevesu opico, ki čaka, da bo kaj dobila za pod zob. Na vrtu se oči razveselijo lepih rož, ki bogatijo to pokrajino in srce zavriska od sreče. Koruza, ta afriški vsakdanji kruh je skoraj dozorela za obiranje. Veselje žari iz obrazov otrok in odraslih. Tudi z mojega obraza sije vstajenjska sreča. Vem, da me na več kot 90 tih podružnicah čakajo ljudje odprtih src, da tudi to velikonočno jutro slišijo odrešilne besede našega Gospoda in Zveličarja: » Mir vam bodi..., ne bom vas zapustil sirot..., poslal vam bom Tolažnika..., ostanem z vami vse dni do konca sveta.« Duh se okrepi, ob praznem grobu v velikonočnem jutru, ko sem kot apostola Peter in Janez spoznal, da je Kristus moral vse to pretrpeti, da je odšel v svojo slavo, bom tudi jaz lahko ljudem oznanil: » Nič ni tako temno, da ne bi postalo svetlo, nič več nismo sami v naših naporih za graditev boljšega sveta. Pred nami stopa Vstali Kristus in nam kaže pot, po kateri se pride do resnične sreče. Pojdimo po tej poti, nosimo vedro svoj križ misijonarstva, tudi uboštva, lakote, trpljenja in bolezni, saj vemo, da nas na cilju čaka večna velika noč, ki nam jo je s trpljenjem, smrtjo in vstajenjem zaslužil in prinesel od mrtvih vstali Odrešenik.«

BOLNIKI POTREBUJEJO DVOJNEGA ZDRAVNIKA

Kasungu je eno večjih mest v Malawiju. Tu so v času prvega predsednika države Kamuzu Bande živeli zelo premožni ljudje. Mesto je cvetelo od blagostanja, saj jim je stal ob strani prvi mož v deželi, ki je bil rojen prav blizu tega mesta. Ob vznožju gore Kasungu si je postavil čudovito predsedniško palačo in skrbel, da so ljudje živeli v lagodju in niso poznali revščine. Za mlade je dal zgraditi Akademijo in poskrbel za odlične učitelje iz domovine in tujine. Ljudje so gradili lepe hiše, obdelovali zemljo, prodajali pridelke in si marsikaj privoščili. Ker je bil predsednik odločen mož, so iz dežele iztrebili delomrzneže in tatove, ki so v zadnjih letih postali prava nadloga. A še večja nesreča je v teh letih doletela prebivalstvo, saj je velika bolnica v Kasunguju prepolna bolnikov z neozdravljivo boleznijo, še več takih pa se najde po domovih v mestu in okolici. Zdravnik, ki se že dolgo ukvarja s temi bolniki, je potožil: » Rad bi mnogim pomagal, a njihova bolezen tako hitro napreduje, da jih božja dekla smrt prej obiše kot jaz z zdravili, še posebno, ker je moj stari avto večinoma v popravilu. Kako napačen način življenja hitro uniči srečo, blagostanje, mirno družinsko življenje !...

« Prav z istimi problemi se srečujem vsakodnevno tudi sam,« pravi **p. Stanko Rozman**, ki si je v zadnjem času zadal nalogo, da v tem preizkušenem mestu za bolnike z aidsom zgradi posebno ambulanto z medicinskim osebjem, s prostori za bivanje, za pogovor in za zdravljenje. »Prepričan sem, da ti ljudje potrebujejo poleg zdravnika za telo še zdravnika za dušo, ki je od te hude preizkušnje težko ranjena. Rad bi tem ljudem pomagal osmisлити njihovo življenje, jim odprl pogled za dobro, da bi ob prijaznih ljudeh, polnih razumevanja za njihovo notranjo stisko, pozabili, da jim življenje počasi ugaša.

NAŠA POSTNO - VELIKONOČNA SLIKA

Naš veliki dobrotnik in dolgoletni misijonski sodelavec Jože Kopeinig iz Koroške nas je prosil, naj mu za njegove prijatelje ali sodelavce pošljemo nekaj pristnih afriških spominkov. Hotel jih je za primerno ceno prodati in izkupiček nameniti za revne ali bolne v teh državah. Res smo za lanski božič poiskali domačega umetnika, ki iz lesa potrpežljivo izrezuje in oblikuje jaslice, ki nas nagovorijo s svojo prvinsko močjo. Ko pa smo odnesli prvi paket na pošto, smo morali žalostno ugotoviti, da postni stroški daleč presegaajo vrednost narejenega izdelka in da

bomo s pošiljanjem imeli le izgubo. Tako smo to lepo možnost izmenjave daril za naše dobrotnike morali opustiti. Za tolažbo pa naj vam bo naša letošnja postno-velikonočna razglednica. Rezbarska umetnina, ki jo v rokah držita dva Malawijska dečka, ki bi zelo rada postala duhovnika, je nastala v mestu Mua, kjer je veliko misijonsko središče in muzej Malawijske zgodovine in kulture. V življenje ga je spravil kanadski misijonar iz družbe Belih očetov, **pater Claude Boucher**. Pred 35. leti je začel okrog sebe zbirati domače umetnike, zgodovinarje in sociologe. S finančno pomočjo iz različnih koncev sveta jim je pomagal in s sodelovanjem še drugih misijonarjev zgradil moderen center za ohranjanje afriške kulture in omike. Tam je nastala tudi skulptura : **Gora Kalvarija – Rešitev človeštva**

Umetnik nam je razložil njen pomen: » Bog Stvarnik drži vse vesolje v svojih rokah. Najpomembnejša stvar v vesolju je človek, to krhko in ranljivo bitje, ki mu je Stvarnik podaril večno življenje, a ga je s svojim uporom zapravil. Tako mora Oče žrtvovati svojega edinorojenega Sina, ki se rodi v človeški družini in gre na Kalvarijo, da bi na lesu križa s svojo smrtjo izbisal greh, ki je človeku vzel večno srečo. Kot Marija in apostol Janez so tudi vsi drugi Kristusovi bratje in sestre, vseh časov in krajev, rodov in jezikov dolžni stati ob Odrešenikovem križu in ga včasih tudi nositi na svojih ramah. Skulptura pripoveduje, da smo kristjani dolžni nositi svoj križ Velikega petka, če hočemo biti deležni tudi Kristusove Velike noči, to je njegovega poveljanja in vstajenja ter življenja v Njegovem Kraljestvu.

otroka razmišljata: GORA KALVARIJA – REŠITEV ČLOVEŠTVA

Naslov: Fr. Stanko Rozman, Kasungu Catholic Parish, P.O. Box 406, MALAWI
 E-mail: rozmans@eomw.net - Izdajajo Slovenki misijonarji in Malawiju v 500 izvodih